

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE SI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr. 5344

Dosar nr. 1388/1/2013

Ședința publică de la 21 mai 2013

Președinte:	Dana Iarina Vartires	- Judecător
	Viorica Lungeanu	- Judecător
	Ionel Barbă	- Judecător
	Georgiana Fusu-Plăiașu	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare contestația formulată de către Ghica Alina Nicoleta împotriva Hotărârii nr. 163 din 26 februarie 2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

La apelul nominal s-au prezentat avocat Alexandru Morărescu în reprezentarea contestatoarei Ghica Alina Nicoleta, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii reprezentat de consilier juridic Otilia Luiz și Asociația Magistraților din România, reprezentată de avocat Eugenia Crângariu.

Procedura completă.

Magistratul-asistent a făcut referatul cauzei, după care reprezentanta Asociației Magistraților din România a depus o precizare a cererii de intervenție depuse anterior de către Asociație, arătând că a comunicat câte un exemplar contestatoarei și intimatului.

Înalta Curte a dat cuvântul părților cu privire la admisibilitatea în principiu a cererii de intervenție formulată de către Asociația Magistraților din România și precizată la acest termen, punând în vedere Asociației să indice dacă înțelege să-și convertească cererea de intervenție accesorie în cerere de intervenție principală, așa cum indică cererea precizatoare.

Având cuvântul, reprezentanta Asociației Magistraților din România a arătat că a formulat și cerere de intervenție principală, față de atitudinea procesuală a intimatului Consiliul Superior al Magistraturii, înțelegând însă să mențină și să susțină și cererea de intervenție accesorie, cele două nefiind incompatibile și argumentele fiind, în esență, aceleași.

Cu privire la cererea de intervenție accesorie, a susținut că are ca finalitate respingerea cererii contestatoarei, deci realizarea interesului juridic al intimatului, iar textul codului de procedură civilă nu arată că argumentele și mijloacele folosite în apărare nu ar putea fi altele decât cele folosite de către partea pentru care se intervine.

Evocând dispozițiile art. 62 și 204 din Codul de procedură civilă, reprezentanta Asociației Magistratilor din România a susținut că cererea de intervenție principală poate fi primită, fiind îndeplinită condiția interesului, și anume acela ca procedura de revocare, și voința judecătorilor care au inițiat-o, indiferent dacă au sau nu calitatea de membru al Asociației Magistratilor din România să fie respectată, interes legitim raportat la scopul Asociației relevat de statutul depus la dosarul cauzei.

Având cuvântul, reprezentantul contestatoarei Ghica Alina Nicoleta a solicitat calificarea cererii formulate de către Asociația Magistratilor din România ca un *amicus curiae* și respingerea ca inadmisibile a ambelor cereri de intervenție. A învederat că apărările invocate de către Asociație exced celor folosite de către intimat și a invocat cauza *Yvon c Franței*, argumentând că judecarea în mod echitabil a procesului presupune respectarea egalității de arme, fără posibilitatea plasării unei părți litigante într-o poziție dominantă care să dezechilibreze dezbaterile. A mai învederat că apărările intervenientului accesoriu trebuie să se plieze pe cele ale părții pentru care intervine, nefiind admisibile actele procesuale potrivnice sau punerea părții potrivnice într-o situație de dezechilibru.

A mai învederat că cererea de intervenție nu mai poate fi recalificată și că, în speță, nu este clar ce drept propriu urmează a fi valorificat, ba chiar, prin invocarea excepției inadmisibilității acțiunii, nu se întărește prestigiul justiției prin negarea dreptului de a contesta o hotărâre care vatamă drepturi și interese legitime. A pus sub semnul întrebării interesul și legitimarea procesuală a Asociației Magistratilor din România, față de faptul că în speță nu a fost contestat votul judecătorilor, membri ai Asociației, și procedura subsecventă.

La rândul său, reprezentanta intimatului Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea cererilor de intervenție ca inadmisibile, arătând că, pe de o parte, nu poate fi reținut vreun drept sau interes propriu al Asociației, iar, pe de altă parte, poziția procesuală Asociației diferă de cea a intimatului. Astfel, prin excepțiile invocate, se tinde la paralizarea oricărei căi de atac împotriva unor hotărâri ale Consiliului Superior al Magistraturii, ceea ce nu poate corespunde interesului justiției, iar, pe de altă parte, intimatul susține respingerea contestației ca nefondate, nu ca inadmisibilă.

În replică, reprezentanta Asociației Magistratilor din România a invocat dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 privind interesul legitim care poate fi atât public cât și privat, învederând că, în speță, se tinde spre protejarea unui interes legitim public, și anume menținerea rezultatului voturilor magistratilor și a procedurii de revocare privind un membru al Consiliului Superior al Magistraturii, organ care apără independența și prestigiul judecătorilor. A mai susținut că apărările dezvoltate trebuie să fie subsumate realizării interesului legitim promovat.

Deliberând, față de dispozițiile art. 61-63 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte a respins cererea de intervenție principală, formulată de Asociația Magistratilor din România, ca inadmisibilă și a admis în principiu cererea de intervenție accesorie în interesul intimatului Consiliul Superior al Magistraturii, formulată de către aceeași.

Curtea a arătat că, față de obiectul cauzei, și anume cerere privind anularea unei hotărâri a intimatului Consiliului Superior al Magistraturii, și scopul urmărit de Asociație, și anume menținerea hotărârii, nu se poate reține că Asociația poate pretinde pentru sine dreptul dedus judecății sau un drept conex, așa cum impun dispozițiile art. 61 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

Pe de altă parte, atât cererea de intervenție accesorie, cât și susținerea acesteia, va trebui să se limiteze la apărările intimatului Consiliul Superior al Magistraturii.

În continuare, potrivit dispozițiilor art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Înalta Curte a procedat la verificarea, din oficiu, a competenței sale materiale, dând cuvântul părților cu privire la acest aspect.

Reprezentantul contestatoarei Ghica Alina Nicoleta a învederat că Înalta Curte este competentă a judeca prezenta cerere, invocând dispozițiile art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, republicată cu modificări și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 196/2013. A susținut că hotărârea contestată este de natură a afecta cariera contestatoarei, mai întâi prin prisma percepției măsurii luate, întrucât revocarea este percepută ca o sancțiune luată pentru îndeplinirea sau neîndeplinirea defectuoasă a atribuțiilor, deci pentru încălcarea legii, dar și în mod direct, prin afectarea drepturilor salariale sau a vechimii. A mai arătat că nu se poate face distincție între calitatea de judecător și calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii. La interpelarea Înaltei Curți cu privire la instanța care ar fi eventual competentă a soluționa cauza, în situația în care Înalta Curte s-ar considera incompetentă, reprezentantul contestatoarei a învederat că contestatoarea a fost judecător în cadrul Curții de Apel București și, în condițiile în care judecătorii celorlalte curți de apel au votat pentru revocarea contestatoarei, există suspiciuni cu privire la imparțialitatea acestora. Singurele curți de apel unde nu au fost convocate adunările generale ale judecătorilor au fost Suceava și Bacău, dar nu este clar în ce măsură cauza ar putea fi trimisă spre soluționare la una din aceste instanțe.

Având cuvântul, reprezentanta intimatului Consiliul Superior al Magistraturii a învederat că a renunțat la excepția necompetenței materiale a Înalte Curți de Casație și Justiție, evocând, la rândul său, considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 196/2013. A susținut că nu poate fi separată calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii de

cea de judecător, iar hotărârea privind revocarea unui judecător din funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii este, astfel, în strânsă legătură cu cariera și drepturile judecătorului sau procurorului. A mai arătat că practica anterioară a Înaltei Curți nu poate fi invocată, întrucât hotărârea supusă examinării instanței în prezenta speță reprezintă o situație de noutate, iar Înalta Curte este competentă a soluționa cauza în primă instanță.

La rândul său, reprezentanta Asociației Magistraților din România a susținut că Înalta Curte nu este competentă a soluționa prezenta cauză, neputându-se afirma că este strâns legată calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii de calitatea și cariera de judecător, în condițiile în care din Consiliu fac parte și reprezentanți ai unor organizații non-guvernamentale. A mai arătat că noțiunea de carieră include doar evenimentele legate de exercitarea funcției de judecător, nu a altor poziții publice de conducere a corpului magistraților, care țin de un mecanism electoral, de calitatea de manager și de buna administrare a justiției. Referitor la curtea de apel care ar putea fi investită cu soluționarea cauzei pe fond, a învederat că, dacă contestatoarea ar aprecia și ar avea dovezi că judecătorii curții de apel la care ar fi trimisă cauza nu pot acționa cu imparțialitate, poate uza de procedura strămutării.

În temeiul dispozițiilor art. 131 alin. (1), art. 132 alin. (1) și 248 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Înalta Curte a rămas în pronunțare cu privire la competența sa materială.

ÎNALTA CURTE

Asupra contestației de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

a. Obiectul cererii deduse judecării

Prin cererea înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, contestatoarea Ghica Alina Nicoleta a solicitat, în contradictoriu cu intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, anularea Hotărârii nr. 163 din 26 februarie 2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a dispus revocarea contestatoarei din funcția de membru, ales de la curțile de apel, al Consiliului Superior al Magistraturii.

În motivarea cererii, contestatoarea a arătat că prin Hotărârea nr. 1/2013, Adunarea Generală a judecătorilor din cadrul Curții de Apel Cluj a declanșat, în condițiile art. 55 alin. (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, procedura de revocare a contestatoarei din funcția de membru ales de la curțile de apel, iar în adresa Curții de

Apel se arată că, centralizând rezultatele votului, s-a stabilit că un număr de 13 curți de apel au votat pentru revocare.

În ședința publică de la data de 26 februarie 2013, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a dezbătut sesizarea înaintată de Curtea de Apel Cluj și actele anexate, fără însă a analiza legalitatea și temeinicia sesizării Consiliului și fără a acorda contestatoarei dreptul la apărare, stabilind doar un drept la exprimarea unui punct de vedere, drept acordat în egală măsură și celorlalți membri care nu au fost supuși procedurii de revocare.

Contestatoarea a expus procedura și condițiile de revocare a unui membru al Consiliului Superior al Magistraturii, așa cum ar fi aceasta conturată de dispozițiile Legii nr. 317/2004, argumentând că aceasta nu a fost respectată, și a susținut că Hotărârea nr. 1/2013 a Adunării Generale a judecătorilor din cadrul Curții de Apel Cluj nu cuprinde nici o referire la motivele concrete care stau la baza voturilor exprimate, și deci a emiterii actului, putându-se aprecia că procedura de revocare, în ansamblul ei, nu întrunește condițiile de validitate cerute de lege.

A mai susținut că adunările generale ale judecătorilor de la curțile de apel au fost nelegal convocate, că acestea trebuiau prezidate de către judecătorul cu cea mai mare vechime în magistratură, și nu de președinții curților de apel și că nu au fost verificate condițiile de cvorum ale adunărilor generale pe baza proceselor-verbale ale acestora.

Invocând dispozițiile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 317/2004, contestatoarea a mai arătat că membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii nu își pierd calitatea de judecător sau procuror, hotărârea plenului de revocare fiind, incontestabil, referitoare la drepturile și cariera judecătorilor.

Contestatoarea a invocat și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

La data de 6 martie 2013, contestatoarea a depus note scrise prin care a argumentat competența Înaltei Curți de soluționare, în primă instanță, a contestației sale.

Evocând dispozițiile art. 4, art. 9, art. 51 și art. 90 din Legea nr. 303/2004 și dispozițiile art. 1, art. 23 alin. (3) și (6), art. 30, art. 54 alin. (1) și (4), art. 55 alin. (1) și (4) din Legea nr. 317/2004, contestatoarea a argumentat că nu se poate face o disociere legală între statutul de judecător și statutul de membru al Consiliului Superior al Magistraturii.

A mai susținut că hotărârea atacată are caracter sancționator, cu impact asupra carierei sale profesionale, și a mai criticat încălcarea, în procedura revocării, a dreptului său la apărare și a principiului legalității prin nemotivarea hotărârii contestate.

b. Întâmpinarea depusă în cauză

Prin întâmpinare, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată, invocând și excepția necompetenței materiale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Referitor la această excepție, intimatul a susținut, în esență, că dispozițiile art. 29 din Legea nr. 317/2004 nu sunt incidente în speță, întrucât hotărârea atacată nu face parte din categoria celor privind drepturile și cariera judecătorilor și procurorilor.

Cu privire la fondul cauzei, intimatul a învederat că hotărârea atacată a fost emisă în deplină concordanță cu dispozițiile legale și regulamentare incidente, evocând, în acest sens, art. 55 alin. (4) - (9) din Legea nr. 317/2004, art. 20 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005, art. 40 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 326/2005 și ale cap. V - secțiunile II și III din Regulamentul privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 327/2005.

A susținut că, potrivit hotărârilor adunărilor generale, până la data de 28 ianuarie 2013 s-au întrunit 13 adunări generale care au îndeplinit condițiile cerute de lege pentru revocarea membrului ales al Consiliului, că nu există dispoziții legale care să instituie, ca în procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, obligativitatea întrunirii tuturor adunărilor generale și la aceeași dată, principiul simetriei neputând fi aplicat; că adunările generale ale judecătorilor au fost legal convocate, potrivit datelor ce reies din tabelul trimis de către Curtea de Apel Cluj; că cvorumul cerut de lege a fost realizat; că regula prezidării adunărilor generale este aceea a conducerii lor de către președintele instanței.

A mai argumentat că cerința motivării se referă la sesizarea de revocare adresată Consiliului Superior al Magistraturii, și nu la hotărârea Curții de apel prin care s-a decis revocarea membrului Consiliului Superior al Magistraturii, condiția fiind, în speță, îndeplinită.

Intimatul a depus și punct de vedere față de excepția de neconstituționalitate invocată de către contestatoare, solicitând respingerea acesteia.

La data de 16 mai 2013, intimatul a arătat că înțelege să renunțe la a mai susține excepția de necompetență materială a Înaltei Curți, invocată prin întâmpinare.

c. Cererea de intervenție accesorie

Asociația Magistraților din România a formulat, în temeiul dispozițiilor art. 61 alin. (1) și (3) și art. 63 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, cerere de intervenție accesorie în interesul intimatului

Consiliului Superior al Magistraturii, invocând excepția necompetenței materiale al Înaltei Curți și excepția inadmisibilității cererii contestatoarei.

În argumentarea admiterii în principiu a cererii de intervenție, Asociația a susținut că justifică un interes legitim, în condițiile în care, potrivit art. 5 al Statului Asociației Magistraților din România, aceasta, asociație profesională de interes public, reprezintă interesele magistraților în raporturile cu celelalte subiecte de drept, interes ce constă în respectarea voinței magistraților, manifestată în condiții de vot similare procedurii de alegere, manifestare de voință transpusă de Consiliul Superior al Magistraturii în Hotărârea nr. 163 din 26 februarie 2013, ca o condiție primordială pentru garantarea independenței justiției și respectarea statutului magistratului.

În motivarea excepției inadmisibilității cererii de chemare în judecată, Asociația a susținut, evocând dispozițiile art. 133 alin. (7) și art. 134 alin. (2) și (3) din Constituția României, că Hotărârea nr. 163 din 26 februarie 2013 nu este supusă nici unei căi de atac.

A arătat, în esență, că atâta timp cât, potrivit dispozițiilor art. 133 alin. (7) din Constituție, hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii sunt definitive și irevocabile, cu excepția celor în materie disciplinară, iar revocarea unui judecător din funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii reprezintă o instituție distinctă de cea a răspunderii disciplinare, o cerere care privește procedura de revocare este inadmisibilă.

De asemenea, întrucât în speță nu se analizează o contestație privind o procedură disciplinară, Înalta Curte de Casație și Justiție nu este competentă material să soluționeze cauza.

d. Apărările față de cererea de intervenție

Intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a depus întâmpinare la cererea de intervenție accesorie formulată de Asociația Magistraților din România, solicitând respingerea acesteia ca inadmisibilă în principiu, cu motivarea, în esență, că cererea intervenientului nu sprijină apărarea intimatului în condițiile în care se tinde la respingerea ca inadmisibilă a contestației formulate, în timp ce apărarea intimatului urmărește respingerea contestației ca nefondată.

A mai învederat intimatul că din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 196/04.04.2013 ar rezulta faptul că hotărârea atacată în contestația pendinte intră în categoria hotărârilor care privesc cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor, competența materială de soluționare a unor astfel de contestații aparținând Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, conform art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004.

La rândul său, contestatoarea Ghica Alina Nicoleta a solicitat respingerea ca inadmisibilă, în principiu, a cererii de intervenție accesorie formulată de către Asociația Magistraților din România, invocând art. 6 din

Convenția Europeană a Drepturilor Omului și jurisprudența CEDO în cauza *Yvon c. Franței*, susținând și că activitatea intervenientului este limitată și condiționată de apărarea părții în favoarea căreia s-a promovat cererea, fiindu-i interzis să facă acte procesuale potrivnice poziției procesuale a părții pentru care intervine.

II. Considerentele Înaltei Curți

Înalta Curte a fost învestită la data de 27 februarie 2013, de către Ghica Alina Nicoleta, cu soluționarea contestației de față, vizând Hotărârea nr. 163 din 26 februarie 2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, în temeiul prevederilor art. 29 alin. 5 și 7 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

Potrivit acestor texte de lege, Hotărârile Plenului CSM privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor pot fi atacate cu recurs, de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de comunicare sau de la publicare, la secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Verificându-și cu prioritate competența materială, astfel cum imperativ o impun dispozițiile art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Înalta Curte a invocat din oficiu și a pus în discuția părților natura juridică a hotărârii atacate, pentru a stabili dacă aceasta poate fi calificată ca hotărâre vizând cariera și drepturile judecătorilor sau procurorilor.

Pentru argumentele în continuare arătate, Înalta Curte, examinând înscrisurile aflate la dosar și raportat la prevederile legale incidente, apreciază că Hotărârea nr. 163 din 26 februarie 2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii este un act de natură administrativă supus controlului instanței competente de contencios administrativ, în condițiile Legii nr.554/2004, nefiind o hotărâre ce face parte din categoria celor ce privesc cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor, pentru a atrage competența specială a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, conform art.29 alin.7 din Legea nr.317/2004, republicată, cu modificări.

Astfel, prin Hotărârea nr. 163 din 26 februarie 2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii s-a dispus revocarea doamnei judecător Ghica Alina Nicoleta din funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, ales de la curțile de apel.

Hotărârea a fost adoptată, în esență, în temeiul art. 55 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, care arată că:

(1) Revocarea din funcția de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii se propune de președintele sau vicepreședintele Consiliului ori de o treime din membri, în situația în care persoana în cauză nu mai îndeplinește condițiile legale pentru a fi membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare a atribuțiilor în cadrul

Consiliului Superior al Magistraturii sau în cazul aplicării oricărei sancțiuni disciplinare.

(2) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, la sesizarea formulată potrivit alin. (1), poate dispune revocarea din funcția de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii.

(3) Revocarea din funcția de președinte sau vicepreședinte se propune de o treime din numărul membrilor Consiliului Superior al Magistraturii. Dispozițiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(4) Membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii sunt revocați și la cererea majorității adunărilor generale de la nivelul instanțelor sau parchetelor pe care le reprezintă, în cazul neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare a atribuțiilor încredințate prin alegerea ca membru al Consiliului. În cadrul adunărilor generale, decizia se ia cu votul a două treimi din numărul judecătorilor sau procurorilor.

(5) În cazul adunării generale comune a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a Direcției Naționale Anticorupție, decizia de revocare a reprezentantului acestora se ia cu votul majorității procurorilor. În cadrul adunării generale votează și procurorii din structurile teritoriale ale acestora.

(6) Decizia de revocare a reprezentantului Înaltei Curți de Casație și Justiție se ia cu votul majorității judecătorilor din adunarea generală.

(7) Procedura de revocare poate fi declanșată de orice adunare generală de la nivelul instanțelor sau parchetelor pe care le reprezintă membrul Consiliului Superior al Magistraturii a cărui revocare se cere, precum și de organizațiile profesionale ale judecătorilor și procurorilor.

(8) Centralizarea rezultatelor votului se realizează de adunarea generală care a inițiat procedura sau de prima adunare generală sesizată de organizațiile profesionale ale judecătorilor și procurorilor.

(9) În termen de 15 zile de la înregistrarea sesizării semnate și motivate de reprezentanții adunărilor generale prevăzute la alin. (4), Plenul Consiliului Superior al Magistraturii dispune revocarea din funcție a membrului ales. Dispozițiile art. 57 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

Înalta Curte reține că Hotărârea nr. 163/26 februarie 2013, prin conținutul său și raportat la temeiul legal în baza căruia a fost emisă, și chiar reținând caracterul de noutate învederat de părți, nu se încadrează în categoria celor privind cariera și drepturile judecătorilor, în sensul art.29 alin.5 din Legea nr.317/2004, raportat la reglementarea cuprinsă în Legea nr.303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, modificată și completată.

O atare raportare se impune ca fiind unica de natură obiectivă, firească și nu în ultimul rând deplin legală, corespunzătoare voinței legiuitorului, în absența unei definiții clare și precise a noțiunii de carieră a judecătorilor și procurorilor în legislația relevantă în această materie.

Astfel, acest din urmă act normativ reglementează în întreg Titlul II, intitulat „Cariera judecătorilor și procurorilor” aspectele ce conturează conținutul acestei noțiuni.

Sunt astfel stabilite, detaliat și distinct pe capitole, admiterea în magistratură și formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, perioada stagiului, numirea judecătorilor și procurorilor, formarea lor profesională continuă și evaluarea periodică, promovarea și numirea în funcțiile de conducere, delegarea, detașarea și transferul, și în fine suspendarea și încetarea funcției de judecător și procuror.

Rezultă așadar că, potrivit legii, cariera judecătorilor sau procurorilor vizează strict parcursul profesional, de la promovarea în profesie și până la încetarea acesteia, în legătură directă cu exercitarea concretă și efectivă a atribuțiilor de judecător și respectiv de procuror.

În același spirit sunt, de altfel, reglementate și implicit definite de aceeași lege și drepturile judecătorilor și procurorilor. În Titlul III al actului normativ sus arătat, se stipulează că stabilirea drepturilor judecătorilor și procurorilor se face ținându-se seama de locul și rolul justiției în statul de drept, de răspunderea și complexitatea funcției de judecător și procuror, de interdicțiile și incompatibilitățile prevăzute de lege pentru aceste funcții.

Din această perspectivă, în spiritul reglementării arătate și din interpretarea acesteia rezultă că dobândirea, respectiv pierderea calității de membru al Consiliului Superior al Magistraturii - organism independent, de reprezentare, garantul independenței justiției - nu reprezintă o etapă inerentă și necesară în parcursul profesional al unui judecător sau procuror iar în sensul prevederilor legale arătate nu se circumscrie în mod expres conținutului noțiunii de „carieră”.

Atât contestatoarea, cât și intimatul au invocat, în susținerea competenței Înaltei Curți de soluționare a contestației de față, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (5) și (7) din Legea nr. 317/2004, Decizia nr. 196 din 4 aprilie 2013 a Curții Constituționale, susținând că aceasta a reținut, în considerentele deciziei menționate, că hotărârile de tipul celei atacate în contestația pendinte intră în categoria celor care privesc cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor.

Înalta Curte reține că prin Decizia nr. 196 din 4 aprilie 2013, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate, exclusiv cu privire la dispozițiile art. 55 alin. (4) și (9) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, și anume cele care arată că *membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii sunt revocați și la cererea majorității adunărilor generale de la nivelul instanțelor sau parchetelor pe care le reprezintă, în cazul neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare a atribuțiilor încredințate prin alegerea ca membru al Consiliului, respectiv în termen de 15 zile de la înregistrarea sesizării semnate și motivate de reprezentanții adunărilor generale prevăzute la alin. (4), Plenul Consiliului Superior al Magistraturii*

dispune revocarea din funcție a membrului ales. Dispozițiile art. 57 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

Pentru a hotărî astfel, Curtea Constituțională a reținut, cu precădere, că textul de lege criticat este neclar și imprecis, prin urmare lipsit de previzibilitate, ceea ce contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

În considerente, Curtea Constituțională a analizat detaliat natura mandatului membrului Consiliului Superior al Magistraturii, arătând, printre altele, că „statutul membrilor Consiliului implică calitatea de demnitar, potrivit art. 54 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, recunoscută și deputaților și senatorilor. Ca și aceștia, membrii Consiliului sunt aleși pe durata mandatului, prin vot direct, secret și liber exprimat. În realizarea mandatului lor, membrii aleși ai Consiliului au o serie de drepturi și îndatoriri stabilite atât prin Constituție, cât și prin legea organică, stabilindu-se condițiile pentru desfășurarea activității specifice. În cazul încălcării acestor norme ei pot fi sancționați.”

Astfel, chiar instanța constituțională a examinat problema mandatului și a revocării unui membru al Consiliului Superior al Magistraturii, însă nu prin prisma carierei și atribuțiilor de judecător, respectiv procuror, ci reportat la demnitatea publică dobândită în urma alegerilor, *a unui statut special*, atât al deținătorului funcției, cât și al autorității publice.

Totodată, este adevărat că puterea de lucru judecat ce însoțește deciziile Curții Constituționale se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor, dar, așa cum a arătat și Curtea, *numai considerentelor pe care se sprijină dispozitivul*, și anume celor circumscrise strict raționamentului de neconstituționalitate a textului de lege cu examinarea căruia a fost investită instanța constituțională.

Din această perspectivă, Înalta Curte reține că referirea singulară cuprinsă într-unul dintre considerentele deciziei arătate, la consecințele asupra activității Consiliului Superior al Magistraturii și în ceea ce privește cariera profesională a membrilor săi aleși, judecători sau procurori, invocată și de către contestatoare în susținerea competenței materiale a Înaltei Curți – Secția de contencios administrativ și fiscal, nu are decât valoarea unui *dictum*, respectiv a unei opinii ce nu servește la fundamentarea deciziei, opus lui *ratio decidendi*, respectiv argumentelor explicite ce fundamentează concluzia la care s-a ajuns.

De altfel, Curtea Constituțională a statuat, și prin alte decizii, asupra naturii Consiliului Superior al Magistraturii, ca autoritate fundamentală a statului, care însă nu este exponentul puterii judecătorești, ci un organ de natură administrativă (Decizia CCR nr. 375/2005), membrii săi aleși exercitându-și atribuțiile constituționale în baza unui mandat

reprezentativ, pe durată determinată, suspendându-și, pe durata mandatului, activitatea de judecător, respectiv de procuror.

Un alt argument pentru care Înalta Curte apreciază că hotărârea atacată nu se încadrează în categoria celor privitoare la cariera și drepturile judecătorilor ori procurorilor rezidă în caracterul derogatoriu al procedurii legale stabilite de lege pentru contestarea acestor hotărâri care, deși prin natura lor sunt acte juridice cu caracter administrativ, în condițiile Legii nr.317/2004, republicată, sunt supuse controlului judecătoresc de legalitate exercitat de instanța de contencios administrativ numai pe calea recursului, prin derogare de la prevederile Legii contenciosului administrativ nr.554/2004, ce reprezintă dreptul comun în materie.

Cum excepțiile sunt de strictă interpretare, această procedură specială prevăzută de art.29 alin.7 din Legea nr.317/2004, republicată și completată, nu poate fi extinsă, prin analogie sau prin simpla apreciere a unui așa-zis caracter conex, și altor hotărâri adoptate de Consiliul Superior al Magistraturii, în exercitarea atribuțiilor sale, care nu fac obiect al unor prevederi exprese ale legii.

În exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul Superior al Magistraturii, potrivit legii și propriilor regulamente, adoptă hotărâri ce pot fi grupate în mai multe categorii, cum ar fi hotărâri cu caracter normativ, hotărâri privind cariera și drepturile judecătorilor, hotărâri în materie disciplinară sau hotărâri prin care stabilește măsuri privind propria sa activitate sau activitatea instanțelor, a parchetelor de pe lângă acestea.

Atunci când legiuitorul a dorit să instituie căi speciale de atac a hotărârilor adoptate de Consiliul Superior al Magistraturii, care au caracterele juridice ale unor acte administrative, a prevăzut-o expres, cum ar fi în cazul celor vizând cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor, ca și în situația acțiunilor disciplinare, când Consiliul Superior al Magistraturii funcționează ca instanță de judecată. În toate celelalte cazuri însă hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii pot fi supuse controlului de legalitate exercitat de instanța de contencios administrativ, în condițiile Legii nr.554/2004.

În considerarea celor mai sus arătate, și în concordanță cu jurisprudența sa anterioară în materie¹, care, în ciuda caracterului de noutate al obiectului hotărârii atacate, nu se impune a fi modificată în condițiile art. 26 din Legea nr. 304/2004, apreciind că hotărârile ce vizează modul de organizare și de funcționare al Consiliului Superior al Magistraturii, prin alegerea sau revocarea membrilor săi, au natura și caracterele juridice ale unor acte administrative supuse controlului de legalitate exercitat în condițiile Legii nr.554/2004, și cu aplicarea art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Înalta Curte va trimite prezenta

¹ Decizia nr. 879 din 4 martie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

cauză spre competență soluționare Curții de Apel Brașov, ce urmează să examineze și să se pronunțe asupra aspectelor de nelegalitate invocate de contestatoare cu privire la hotărârea a cărei anulare s-a solicitat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Trimitte cauza spre competență soluționare la Curtea de Apel Brașov
- Secția de contencios administrativ și fiscal.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 21 mai 2013.

LUMEA JUSTITIEI.RO